

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΤΗΣ Α.Θ.Π. ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΟΞΟΛΟΓΙΑΝ

ΕΠΙ ΤΗ ΥΠΟΔΟΧΗ – ΚΥΡΙΑΚΗ 31-1-2010

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Τετιμημένε Πρωτόθρονε Αρχιεράρχα τῆς Ὁρθοδοξίας
συμπάσης,

Ἄγιε Πηδαλιούχε τῆς Μίας Ἁγίας Καθολικῆς καί
Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας,

Παναγιώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Κωνσταντινουπόλεως, Νέας
Ρώμης καί Οἰκουμενικέ Πατριάρχα,

Ἐπί τῇ εὐλογητῇ εισόδῳ τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος εἰς
τὴν κατά Μεσσηνίαν Ἐκκλησίαν, ἐξ ὀνόματος Κλήρου, πληθούσης
Ἐκκλησίας, εὐσεβῶν Ἀρχόντων, πιστοῦ καί φιλοχρίστου Λαοῦ, δοξολογῶ
τό Ὑπερύμνητον Ὄνομα τοῦ Μεγάλου καί Ἀρχιποίμενος Ἀρχιερέως
ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί, πραεῖα τῇ φωνῇ θερμουργῶ δέ διαθέσει, ὡς
φωνῇ ὑδάτων πολλῶν, ἀναφωνῶ :

<<Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου >>.

Εὐλογημένος ὁ ἐλθὼν ἐκ τῆς Βασιλίδος τῶν Πόλεων

Καλῶς ὠρίσατε Παναγιώτατε Δέσποτα καί σεμνή τῶν
Ἱεραρχῶν, Κληρικῶν καί Λαϊκῶν τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ
Ἐκκλησίας Χορεία.

Καλῶς ὠρίσατε Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καί
πάσης Ἑλλάδος, Πρόεδρε τῆς Ἱεραῆς Συνόδου καί Σεβασμιώτατοι Ἱεράρχαι
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἐν χαρᾷ συναισθημάτων, βαθυτάτης συγκινήσεως καί πολλῆς εὐγνωμοσύνης, διότι ἦλθετε ἐκ τῆς Βασιλίδος τῶν Πόλεων, σήμερον ἐνταῦθα ὡς προεξάρχων τῆς πανηγύρεως, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἑκατὸν πεντήκοντα ἐτῶν ἀπὸ τῆς θεμελιώσεως τοῦ Ἱεροῦ καὶ Πανσέπτου Παμμεσσηνιακοῦ Προσκυνήματος τῆς Παναγίας τῆς Ὑπαπαντῆς, ὑπὸ τοῦ τότε πρωθιεράρχου τῆς κατὰ Μεσσηνίαν Ἐκκλησίας Προκοπίου Γεωργιάδου καὶ εἶτα μητροπολίτου Ἀθηνῶν, καὶ ἵνα συμμετάσχητε εἰς τὰς ἑορταστικὰς ἐκδηλώσεις ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Σωτῆρος.

Ἡ πρωτεύουσα πόλις τῆς Μεσσηνίας, ὑποδέχεται σήμερον τὸν ἀδιαφιλονίκητον ἐκκλησιαστικὸν καὶ πνευματικὸν ἡγέτην τῶν 250 ἑκατομμυρίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν καὶ ἀτενίζοντας τὸ σεπτὸν πρόσωπόν Σας ἀναγνωρίζει τὸν μαρτυρικὸν Πατριάρχην τοῦ Φαναρίου, ὁ ὁποῖος ξέρει νὰ σταυρώνεται καὶ συγχρόνως νὰ ὁμολογεῖ καὶ νὰ κηρύττει τὴν προσδοκίαν τῆς Ἀναστάσεως, ὡς ἄλλος Νικόδημος, ὁ ὁποῖος δὲν δειλιά νὰ παραλάβῃ ἀπὸ τοὺς σταυρωτὲς τὸ Σῶμα τοῦ Κυρίου καὶ νὰ συμπορευέται μετ' αὐτῶν ὑπαρξιακὰ εἰς τὸ Πάθος καὶ εἰς τὴν Ἀνάστασιν. (πρβλ. Στάχυς 40-51, σελ. 117). Προσβλέπει εἰς τὸν ἐκκλησιαστικὸν οἰακοστρόφον, ὁ ὁποῖος ἐν μέσῳ περιπετειῶν καὶ συμπληγᾶδων καὶ διαφόρων ἀμφισβητήσεων, ἀγωνίζεται διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος πασῶν τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ ἀφουγκράζεται τὴν ἔντονον ἀγωνίαν τῆς ἀνθρωπότητος διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς οἰκολογικῆς ἰσορροπίας καὶ τὸ ἄοκνον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν περιβαλλοντικὴν διάσωσιν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ἠθικῶν καὶ ἀνθρωπολογικῶν προβλημάτων ἐξ αἰτίας τῆς ἀναπτύξεως τῶν νέων βιοτεχνολογικῶν ἐπιστημῶν.

Ἡ σημερινή ἐπίσκεψίς Σας εἰς τήν πόλιν μας ἀποτελεῖ γεγονός ἱστορικόν ὄχι μόνον ἐπειδή εἶναι ἡ πρώτη φορά κατά τήν ὁποίαν Οἰκουμενικός Πατριάρχης ἐπισκέπτεται τήν ἱστορικήν πόλιν τῆς Καλαμάτας καί τήν μεσσηνιακὴν γῆν γενικότερον, ἀλλά καί διότι εἶσθε ὁ Πατριάρχης τῆς εἰρήνης, τῆς ἀγάπης, τῆς καταλλαγῆς, τῆς ἀνεκτικότητος καί τῆς συνεργασίας. Ὁ Πατριάρχης ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος, ἀπό τῆς καθέδρας τοῦ ταπεινοῦ Φαναρίου, ὅπου τό ἄσβεστον φῶς τῆς ἀκοιμήτου κανδήλας τῆς Ὁρθοδοξίας <<φαίνει πᾶσι>>, διακηρύττει ὅτι <<ἡ Ὁρθόδοξος θεολογία δέν δύναται σήμερον νά ἀναπτυχθῆ καί νά ἐπιτελέσῃ τό ἔργον τῆς ἀνευ διαλόγου μετά τῶν συγχρόνων ρευμάτων φιλοσοφικοῦ καί κοινωνικοῦ στοχασμοῦ καί προβληματισμοῦ, ὡς καί τῶν διαφόρων μορφῶν τέχνης καί πολιτισμοῦ τῆς ἐποχῆς μας, (ἐνῶ) τό κήρυγμα καί ὁ πάσης μορφῆς λόγος τῆς Ὁρθοδοξίας δέον νά μή εἶναι ἐπιθετικός, ὡς ἀτυχῶς κατά κανόνα συμβαίνει, διότι εἰς οὐδέν τοῦτο ὠφελεῖ, ἀλλά διαλεκτικός, διαλογικός καί διαλλακτικός>>. (Εἰσήγησις εἰς τήν Σύναξιν τῶν Προκαθημένων – Κων/πολις 2008).

Εἴμεθα εὐτυχεῖς κληρὸς καί λαός, ἄρχοντες καί ἀρχόμενοι αὐτῆς τῆς πολυπαθοῦς πατρῶας γῆς, διότι ἀνταποκριθῆκατε εἰς τήν πρόσκλησιν τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας καί Κοινωνίας καί σήμερον ἴστασθε ἐν μέσῳ ἡμῶν εἰς τήν εὐλογημένην γῆ τῆς Μεσσηνίας, ἡ ὁποία τυγχάνει καί ἀπό τήν ἱστορία καταξιωμένη ἀλλά καί τῶν πατροπαράδοτων Παραδόσεων ἐδραῖωμα καί θεμέλιος. Ἄψευδῆς μάρτυρες τά σωζόμενα μνημεῖα τῆς, τά διαστίζοντα ὡς ἀδάμαντες τὰς παρυφάς τῆς ἐπιφανείας καί περικοσμοῦντα τόν τόπον αὐτόν, τό ἔργον τῶν λογίων καί λογάδων τοῦ γένους, ἡ εὐσέβεια πρὸς τά τέσσαρα μεγάλα θεομητορικά προσκυνήματα – Παναγία τήν Ὑπαπαντήν, Παναγία ἡ τῆς Βουλκάνου,

Παναγία ἢ Δημιοβίτισσα καί Παναγία τῆς Κορώνης, τά ὅποια <<ξενίζουν>> τούς πιστούς καί ἱκανοποιοῦν αὐτῶν <<πάντα τά πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα>>. Εἶναι ἡ κοινὴ πίστις καί παράδοσις τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας, ἡ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπῆρξε πάντοτε ἡ κιβωτός, ἀλλὰ καί ἡ οὐσιώδης ἐστία κάθε Ὁρθόδοξης τοπικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ <<στῦλος καί ἐδραίωμα τῆς ἀληθείας>> διεφύλαξε διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἀλώβητον τὴν <<ἅπαξ παραδοθεῖσαν πίστιν>> καί ἀπέβη φύλαξ αὐτῆς, καί πρόμαχος ἄχρι τοῦ νῦν, διότι ἡ μοναδικὴ δύναμις τοῦ Φαναρίου εἶναι ὁ καθοδηγητικὸς καί ποιμαντικὸς λόγος του, ὁ πάντοτε ὅμως ἐμβαπτισμένος εἰς τὴν Ἁγία Γραφή καί τὴν Ἱεροκανονικὴν Παράδοσιν καί ὁ ὁποῖος πάντοτε ἐκφράζεται μὲ νέες μεθόδους καί ἐφαρμόζεται μὲ σύγχρονες πρακτικέες. Ἐκεῖ στήν πόλιν τοῦ Κωνσταντινουπόλεως καί δὴ στό ταπεινὸ καί περικλειστο Φανάρι, ὅπου τ' ἀγιάζι τοῦ Κερατίου ἀποτυπώνει καί διαζωγραφεῖ πάνω στὰ τεῖχη τὴν ὑπερχιλιετῆ παρουσία του, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης συνοψίζει καί ἐκφράζει πάντοτε μὲ νηφαλιότητα τὴν ἀμερόληπτην ὀρθόδοξην στάσιν γιὰ τὰ τοῦ κόσμου πράγματα, ἰσορροπῶντας μεταξὺ τῆς ἐμπειρίας τοῦ παρελθόντος καί τῶν προσδοκιῶν τοῦ μέλλοντος. Ἔτσι ὁ λόγος τοῦ Φαναρίου – προφητικῶ τῶ τρόπῳ - μπορεῖ νὰ εἶναι κατὰ βάσιν θεολογικὸς ἀλλὰ ἐν ταύτῳ ἀποδεικνύεται ζωντανὸς καί δυναμικὸς ἐκπέμποντας μηνύματα πρὸς τὴν Οἰκουμένην ὅλην, χριστιανούς καί μὴ, ὅπου δὲ ἀπαιτεῖται γίνεται καταγγελτικὸς, παρηγορητικὸς καί συγχρόνως ἐλπιδοφόρος, ὡς ἀρμόζει μεταξὺ Μητρὸς Ἐκκλησίας καί θυγατέρων Ἐκκλησιῶν, ὡς πρέπει μεταξὺ Πατρὸς καί τέκνων, ἑνὸς εὐσπλαχνικοῦ Πατέρα ὁ ὁποῖος ξέρει νὰ

συγχωρεῖ ἀλλά καί νά ἐκφράζει αὐτήν τήν συγχωρητικότητά του, ἀκόμη καί στόν ἄσωτο υἱό, ἀρκεῖ ὁ υἱός, νά ἐπιθυμεῖ τήν ἐπιστροφήν του.

Ἡ πιστότης αὐτή εἰς τήν παράδοσιν καί συγχρόνως τήν δυναμικήν παρουσίαν καί πορείαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κων/πόλεως εἰς τά τῶν Ἐκκλησιῶν γεγονότα ἀπετέλεσε ἀκλινη ὁδηγόν δι' Αὐτήν ἀλλά καί πάντων τῶν ἐξ αὐτῆς, τόν πνευματικόν βίον ἐξαρτώντων μέχρι σήμερον. Ἡ ἀνάγκη πανορθόξου συνεργασίας πρὸς ἐπίλυσιν ἐκκλησιολογικῶν προβλημάτων, ὑπὸ τήν κανονικὴν ἀρχήν, ὅτι τά <<ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ πίστει καί ταῖς ἀποστολικάῃς καί συνοδικαῖς διατάξεσι καί κανόσι οὐδενί τά πρωτεῖα παραχωροῦμεν>> ἀποτελεῖ τήν δικαίαν βάσιν δι' ὅποιαδήποτε συνεργασία, ἐνῶ ἐπιβεβαιώνει, ὅτι μόνον τό πρωτεῖον, ὡς πρωτεῖον εὐθύνης, διακονίας, συντονισμοῦ καί ἀληθείας ἀποτελεῖ τόν κατ' ἐξοχήν τρόπον ἐκφράσεως τῆς οἰκουμενικότητος, μιᾶς οἰκουμενικότητος, ἢ ὅποια δέν προσδιορίζεται ἀπλᾶ ἀπὸ τήν ἀριθμητικὴν ὑπεροχήν ἢ τήν ἱστορικότητα καί μόνον, ἀλλά κυρίως καί πρωτίστως ἀπὸ τήν ποιοτικὴν παρουσίαν καί συμβολήν τοῦ <<Πρώτου>>, εὐρισκομένου ἐν κοινωνίᾳ ἀγάπης καί διακονίας μετὰ τῶν λοιπῶν, πρὸς ἐπίτευξιν καί ὀλοκλήρωσιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος, καί φανέρωσιν τῆς Καθολικότητος τῆς Ἐκκλησίας, <<ὑπὲρ εἰρήνης καί καταστάσεως τοῦ σύμπαντος κόσμου, εὐσταθείας τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν καί τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως>>, γι' αὐτό ἄλλωστε καί ὁ <<Πρῶτος>> ἐν τῇ Ἀνατολῇ, εἶναι ὁ αὐθεντικός φύλακας τῆς ἀποστολικῆς παραδόσεως καί πίστεως, καί ἡ Β' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἀνεγνώρισε ἀποκλειστικά καί μόνον εἰς τόν θρόνον τῆς Νέας Ρώμης τόν τίτλον αὐτόν. Δυστυχῶς, σήμερα ὀρισμένοι τό στηλιτεύουν καί ἄλλοι τό ἀμφισβητοῦν, ἢ ἐκ Φαναρίου ὅμως ρομφαία τοῦ εὐθαρσοῦς λόγου καί τῶν σοφῶν ἐνεργειῶν δηλώνει, ὅτι πάντοτε

ξαγρυπνᾶ <<ἐπί σκοπόν>>, ἐπισημαίνοντας ὅπου δεῖ τοὺς inter portas τῆς Ὁρθοδοξίας κινδύνους.

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Εἶσθε ἐκφραστής, ὁ κατ' ἐξοχὴν ἐκφραστής τῶν ἀληθειῶν τῆς πίστεως καὶ τῶν παραδόσεων καὶ ὁ σεμνὸς παραστάτης τοῦ Γένους τῶν Ὁρθοδόξων. Καί σᾶς φιλοξενοῦμε εἰς τὸν τόπον μας αὐτόν πού κατοικοῦν φιλογενεῖς, ἐργατικοί καὶ φιλοπρόοδοι. Ἡθελήσαμεν νά Σᾶς ἐκφράσουμε ὀλόκληρον τὸν σεβασμὸν μας, σέ Σᾶς τὸν Πατριάρχην, ὁ ὁποῖος εἶσθε καὶ δυνατός καὶ δίκαιος, γιατί εἶσθε ὁ ἄνθρωπος τῆς παρρησίας, ὁ ὁποῖος ξέρει πότε νά τολμᾶ καὶ νά διαμηνύει δημόσια τό σεβασμὸ του στίς ἀρχές καὶ στίς πανανθρώπινες ἀξίες τῶν συγχρόνων κοινωνιῶν. Σᾶς σεβόμεθα δι' αὐτό ἀκριβῶς τό ὁποῖο εἶσθε καὶ σημαίνετε καὶ Σᾶς παρακαλῶ, αὐτόν τὸν κληρο καὶ τὸν λαόν νά εὐλογήσετε καὶ εἰς τὸν αἱματόβρεκτον τοῦτον τόπον νά ἐπιδαψιλεύσητε τὴν Πατριαρχική Σας εὐχή.

Εἶναι ὁ λαός μας ἄξιος καὶ τῆς πατρικῆς Σας ἀγάπης καὶ τῆς φιλοστοργίας Σας.

Καλῶς ἦλθατε Παναγιώτατε.